

סוף סוף אנו נקלטים ביער אקליפטוסים עשן מדוהים וסירים. אנשי מלואים במעילי רוח עבים פוסעים וקולטים דייסתם החמה, מתישבים, מדברים. הגיפ נעצר. הנהג וחברו קפצו, החליפו מלים וספחות, נגסו נגיסות ועד שאני יוצא וחושב להצטרף הם קוראים לחזור — ומיד! הגיפ שנסגר ניתק בקפיצה פתאומית והחול הניתז טופף על העשבים המצטמרים ברוח הערב.

גועה מחימה מוצפם אני מתפרץ לכיוון אוהל הקשר, נתקל ביתד ונופל, הודף את המחיצה והורס פנימה. תוכי יושב על ספה, רגליו מקופלות תחתיו ובפיו ינוקה מקטרת לאחר דעיכת טענות המתנשפות הוא סיחט מציצה ארוכה ארוכה ו... כן, הוא יראה לסדר משהו.

כעבור שעה או יותר אני מטפס ונופל עם מכשירי לתוך קומנדקר חשוך ממולא בזקנים. יהיה אשר יהיה. לפתע אנו מוצאים את עצמנו במרכז פזורה ענקית של מכונות וטנקים אב-איסקים על גבי אב-איסקים בכל אשר תפנה העין אב-איסקים. אימרים שזהו הטנק המשובח בעולם ועם תותחים כאלה — הנצחון הוא בטוח כמו לחם — אבל איפה מוצאים את אוף?

„אולי אתה יודע איפה אוף?“
„אולי אתה יודע איפה קצין הקשור אוף? סגן אוף?“
„סלח לי אולי אתה...“

גיחוך קצרצר בחשכה

איהל סיירים לששה איש. אור לוקס קלוש מסתנן מבין החרכים. לאחר הסוסים רבים אני משרבב את האשי פנימה. חבורת אנשים שפופה על מפה טופוגרפית מחפשת דבר מה. בשמך כהלה אני מכחין בכמה עלי תאנה.

מה עושים? מה עושים?
לבסוף מצאתיו. גבר דהוי בעל פני צפור, בן 40 ואולי אף 60. דרגות הסרן שעל כתפתי דחוקות ושחוקות והפליא; רק עתה הבחנתי בהן.

„אה, אתה הקשר שלי“, הוא פונה אלי כאביר אל נושא כליו. „גש תמקם שם.“

מעוצם הבטלה אני כורה לי שוחה ושעון על שרשרת הטנק אני בודה אל החשכה המעובה שדמויות מתעצות מטאטאות ונב-לעות בה חליפות. הכל מסביבי הזוי, מצור-לית וצופן רז. האגות הפחדים התנדפו ב-עשן עד כולי מרחף במתיקות איומה של הולך לפנייה מסתורית מוגנה בכוחות על-יונים. מסביבי ישובים אנשים.

והם צעקו — הייתם צריכים לשמוע איך הם צעקו...“

רעם אירר מקפיצי משנת. שלוש מאות טנקים מונעים באחד. מתוך תופת של עשן לבן והתפרצויות אני מייצב את המכשיר וצועק לתוך האפלה: פלמון כאן פלמון 13 פלמון כאן פלמון 13 פלמון כאן פלמון 13 פלמון...

בבהלה אני אוסף את המכשיר, נאחו באחרון הזחלים וממערך בפריצה את רגלי היושבים בו. הללו אפילו אינם טורחים להסב את מבטם אולם אני מרכיב את האנ-טנה הגבוהה ומתחיל לדבר; במכשיר ה-מכופתר שלפני רוחשים ועפים מברקים. הסיבות לגודים קודים לעוצבות; אלופים לגייסות — ואני — ממצמץ בעיני, מעביר בפעם המאה את המחוג על שלושים ושלש פסיק שלש. 1...

מעניין לדעת איפה נמצא אוף ירח גדול כביצה טיפס ועלה על הגבעות והחל מדגדג את השיחים בנוגה החורייין. לפי מיטב הרגשתי צריכים אנו להמצא, לפחות קילומטר בתוך שטח האוייב אך מאחר וזה קיפל את זנבו והסתלק — אין זה מן הנמנע שהגנו כבר ממש בשצרי עוה. הטור נעצר. במרחק מהדהדים קולות נפץ עמומים. את מקומם אנו מגלים במהרה לפי נצנוצי הפגזים.

„מפציצים את עוה“, מפטיר מישהו. „אניות בריטיות וצרפתיות מפציצות את עוה.“

זרקור מהבהב בחשכה, משטח את האפלה בקטנוני הצהובים ומאיר קילומטרים רבים. „יש לחסלו“, אימר מישהו. הפגזים מתנפצים בהמון. לרגע אני חש שיהיה זה אנוכי מצידם להותיר לנו להכנס ליער הרוסה לגמרי.

הזרקור נפח את נשמתו ההפגזה נמשכת כבר למעלה משעה. מישהו מודיע שלא עברנו את הגבול. לפתע מתעורר הזרקור ומתחיל להצליף על החשכה ביהירות מתגרה. העסק מתחיל לשעם.

אפס ארבע שלושים. שעת האפס עברה. המגידים נראים מודאגים. נרגזים מכדי לשבת אנו יורדים ממושבינו ופוסעים אנה ואנה בעצבנות. ולפתע, כפרץ של יהלומים להטים החלו לטוס מחושך אל חושך מחרוזות של קליעים זוהרים. דולקים היו זה אחר זה כנחליליות מרשרשות קלושות מלפננו אפילו בנבוב אך מכות כהלם בפתען המפתיעה על פני שרציתי רק לעמוד ולחכות לעמוד ולצפות כל עוד הנשמה והדם בעורקי.

ומיד לאחר זאת החלו ליפול הפגזים שורקים היו כמו בסרטים ולפי חדות שריקתם ניתן היה לקבוע שהם הולכים וקרבים ואנו מתקדמים לקראתם ומשעעים את השחר המפציץ. שריקה חריפה נשרקה. נפיעה, תדהמה וצעקות: „חובש! חובש!“ ובהתפורר העשן או הערפל התגלו כמתוך החולות מאות היילי מלואים; תרמיליהם שמוטים על עורפם, חולצותיהם פרועות על גבם וראשיהם תחובים בעפר בהכנעה מטומטמת.

כל זה היה כמו חלום מצועף ובלתי-ממשי עד כי לרגע נעזר בי החשק לצחוק. הייתי יושב על החול, מנסה להוציא משהו משיני ושואל את עצמי ללא הרף: „אתה פוחד? אתה פוחד? אתה פוחד?“ וידעתי — תוך קורת רוח עצומה — שאין בי אפילו כשמך; הייתי מוגן וחסוי ובלתי פגיע כאלוהים. ידעתי בהודאות מוצקה כתומה שזה לא יקרה לי!

(כמה קצינים חרשו שם כבר!) רגליה לבנות ממש בוהקות בשמש ולמרות שצורתן הכללית נאה למדי כבר נכרים בהן סימני הנוח האכזר; פתיחים שמנוניים המבותרים פה ושם בורידים תכלכלים. צהרים. הייל אוכל אפונה. הרוח בין הצברים משירה כמה פקעים בשלים מדי. להתגלה עכשיו או בערב? ליד מקלט הטרגוויסטור יושבת קבוצת חיילים ומשחקת שש בשששש...! קול ישראל מירושלים! השעה אחת ושלושים „שקט!“ והרי החזשות ועיקרן תחילה: כוחות צנחנים ישראלים נתחו אמש בחצות במרכז האי סיני... תרועה אדירה פורצת מפינו נוגחת את יריעות המאהל ושוטפת את כל המרחבים היבשים בפרץ של שעירים מכרכרים מגעגעים ומתלעלעים כמטורפים. על מקומי בחולות אני כורע, מאמץ אל חיקי את החום הניגר ונואק כאימה ומגיל. הנה קם הדבר ונהיה

קדימה לחג הדמים הגדול!

השמש גולש מערבה. סוף-סוף מתגלה מטוס זרעור המשיט לתומו במרומים. הוא מצויר ברישול אלגנטי שני פסים קמחיים וקדיקים ומסתלק ללא שוב.

הרובאים שוב קורעים את האויר בטרטוריהם המחוישים.

השמש בולעת אדמת. בקול נהמה מתגרה פולחים את האויר שני המוטוסים הראשונים ובין החיילים שמתחנן ניטשים חיכוכים סוערים בענין זהותם. השניים נחפזים עד מאוד לכיון התעלה ואנחן מנפנפים להם בכל לב עד שהם מתחמקים מעינינו ונספגים בתוך האופק.

חושך. אינני זוכר אם הייתי ער... רדום... שעה שטולטלתי בעדינות מתוך עצמי וקול של אשה היה מתהלך ומגשש במאהל וקורא לכונו בקרבת המטבח.

— עוד ערב הווי — אני מתמרמר ומפהק בקומי; מתפלא למספר המועט של הבאים (כנראה התעצלו לקום) וממרפק ישיבה ב-תוככי המעגל שבמרכזו הסתובב המגיד, „הגטה“ השמאלית שלו פרומה ושובל מכנ-סה משתרבב החוצה בצורה שעוררה חשק עז לחקנה. לאחר שחדלו לחמוק צללים, הגיף המגיד את ידו בזריקה, העביר את משקלו לרגלו הקטנה, כחך בגרונו ואמר: „חיילים, המלחמה להסרת האיום על גבר-לות הארץ החלה. הגדוד שלנו יתקוף מחר עם שחר מטרת צבאית באזור רפיח. אני רוצה שיהיה ברור לכל אחד ואחד...“

הבור אליו אני נכנס בקפיצה הוא מעין חפירה עמוקה או באר ערבית מונוחת בטי-חה עד מאוד על כל מלחמה שלא תבוא. ומאחר שיש פה ענין של תזונה וטירחה וזרויפי חול המעצבנים את השמיכות — אינני מצטרף לחברי, אני קופץ ושרועי רג-ליים תקועות בחלל. נחיריים פשוקים לירח. מתאמץ להחדיר לתוכי את זה שבועד כ-עשרים סבובים של מחוג אתפלש במרכזו המרכזים של המוחת המתעופף והמפוצץ, שאקרע ואנשון ואתלוש בבשרים אדומים וחמים. אפוצץ קרקפות ואמחה את המיץ הניתז על פני גושים של דמים יפערו ל-עברי את עינם השפוכה ואולי... לא!! אני לא אהיה מעורב... אני רק אדבר, אזהר, אתכופף ואוחל ואוי ננצה לתמיד, ל-תמיד!

כך, כך. מוטב כך... רגע, הרי אנו נח-שבים כבר לאויב של ממש השייך אל ה-קרב הכללי הגדול! או מדוע אין הם יורים! מדוע אינם זורקים איוז פצצה קטנה! מדוע אינם מקימים רעש! מה זה פה!

עם שחר הגיעו מכשירי הקשר החדשים. תוכי קצין הקשר נראה ממש ילד בכלורית הפשתן ועיני הכנרת שלו. על שפוע תלוית מרופדת בעשב קמלה ומרביץ את המחלקה, שולף מכיסו פיסת נייר קמוטה ומתחיל להקריא את סדר הורדת הקשרים לפלוגות:

לוי יוסף; מפקדה; עמוס ראובן; מסייעת; כהן משה; פלוגה א'; עמוס מורח; פלוגה ב'; למה לי; עתודה; לא, טעות; עמוס מורח; עתודה; למה לי; פלוגה ב'.

אם כך, אני בכל זאת יוצא עם הרובאים.

לאחר שעתיים של שטוט מבוהל מודיעים לי שלא — אינני יוצא עם פלוגה ב'; מעתה ואילך עלי להיות צמוד אל קצין הקשור אוף. מי זה אוף? איפה הוא מהי דרגתו? את מי עלי לקשר? איש אנוס מסוגל להשיב לשאלות אלה — מה גם שאיני מתאמץ ביותר לדעת. הזמן מתגלגל, משתפך, מתמוזמז. צריך להתחיל לחפש את קצין הקשור שלי. כבר יותר משעה אני מחפש את קצין הקשור שלי. נדמה לי שיש פה המון אנשים, ידידים, חברים, מכונות וסחם עוקבים היודעים כל כך טוב את המוטל עליהם עד כי אינם מסוגלים להעלות בדעתם שישנו גם אדם שאינו מסוגל לגלות ולדעת איפה קצין הקשור שלו. בתחילה מנסים להקשיב, להדרין, לצפות מאמץ אך משפורצים לאוהלים חתומים והודפים יריעות בשניות, בשלישית... מתחילים אנשים להיות אכזריים וצריך להסוג בחשאי, להטמין את הראש ולשתוק.

השמש נופלת פורשת. ונותר רק שמונה אצבעות לנגיעת קו האופק; כמה שעות נותרו עד לתחילת המלחמה! קרוב לזמעות אני מתנגש בשמן משופם יודע הכל שבקול מדושן מצורף להחיות עדינות וקשות הוא מטיח אותי לתוך גיפ מלוטש, אומר כמה מילים לנהג ומסתלק.

זונו, נאבק בטלטולים הפרועים של הגיפ, אני מייצב את המכשיר ומנסה להכנס אל הרשת הגדודית.

המכשיר אינו פועל

אני מהדק את המגעים, מרוחה אותם ברוק, מטלטל ומכה, חורק שיניים... לעזאזל! עתה אני מתקרב אל הדופן הפלסטית, מנסה לאתר לי מקום או מרחק... ארוזים!

נוסעים ונוסעים ונוסעים. חגים ומסתחררים על שדות וחולות, רשתות ומהמורות, קשתות ועצים, סבובים ועפר, פתחים ופתיחים שהגיפ מדלג עליהם בבטחון סהרורי וממשיך. „הפסקו! הפסקו! אני צריך את אוף, את אוף...“

„זה בסדר זה בסדר מה אתה מנדנד כל כך“, רוטנים השניים וחוזרים לדבשותיהם.

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח

הגעתי לבור בקפיצה. רגליים נחיריים פשוקים לירח